Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2017. gada 26. jūlijā *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Regula (ES) Nr. 604/2013 – Dalībvalsts, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā starptautiskās aizsardzības pieteikuma, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm, izskatīšanu, noteikšana – Ārkārtīgi liela skaita trešo valstu valstspiederīgo, kuri vēlas saņemt starptautisko aizsardzību, ierašanās – Robežas šķērsošana, ko organizējuši dalībvalsts dienesti caurbraukšanas, lai nokļūtu citā dalībvalstī, mērķa labad – Ar atkāpi pamatota ieceļošana humānu apsvērumu dēļ – 2. panta m) punkts – Jēdziens "vīza" – 12. pants – Vīzas izsniegšana – 13. pants – Ārējās robežas nelikumīga šķērsošana

Lieta C-646/16

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Verwaltungsgerichtshof* (Augstākā administratīvā tiesa, Austrija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2016. gada 14. decembrī un kas Tiesā reģistrēts 2016. gada 15. decembrī, tiesvedībā

Khadija Jafari,

Zainab Jafari,

piedaloties

Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl.

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], priekšsēdētāja vietnieks A. Ticano [*A. Tizzano*], palātu priekšsēdētāji R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*] (referents), Ž. L. da Krušs Vilasa [*J. L. da Cruz Vilaça*], M. Bergere [*M. Berger*] un A. Prehala [*A. Prechal*], tiesneši A. Ross [*A. Rosas*], A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*], K. Toadere [*C. Toader*], M. Safjans [*M. Safjan*], D. Švābi [*D. Šváby*], E. Jarašūns [*E. Jarašiūnas*], K. G. Fernlunds [*C. G. Fernlund*] un S. Rodins [*S. Rodin*],

ģenerāladvokāte E. Šarpstone [*E. Sharpston*],

sekretārs M. Aleksejevs [*M. Aleksejev*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2017. gada 28. marta tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

– *K.* un *Z. Jafari* vārdā – *R. Frühwirth, Rechtsanwalt,*

* Tiesvedības valoda – vācu.

– Austrijas valdības vārdā – *G. Hesse*, pārstāvis,

– Grieķijas valdības vārdā – *T. Papadopoulou*, pārstāve,

– Francijas valdības vārdā – *D. Colas*, kā arī *E. Armoët* un *E. de Moustier*, pārstāvji,

– Itālijas valdības vārdā – *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *L. Cordì* un *L. D'Ascia*, *avvocati dello Stato*,

– Ungārijas valdības vārdā – *M. Tátrai* un *M. Z. Fehér*, pārstāvji,

– Apvienotās Karalistes valdības vārdā – *C. Crane*, pārstāve, kurai palīdz *C. Banner*, *barrister*,

– Šveices valdības vārdā – *E. Bichet*, pārstāvis,

– Eiropas Komisijas vārdā – *M. Condou-Durande*, kā arī *G. Wils* un *M. Žebre*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus 2017. gada 8. jūnija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 26. jūnija Regulas (ES) Nr. 604/2013, ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm (OV 2013, L 180, 31. lpp.; turpmāk tekstā – "Dublinas III regula"), 2., 12. un 13. pantu, kā arī Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 15. marta Regulas (EK) Nr. 562/2006, ar kuru ievieš Kopienas Kodeksu par noteikumiem, kas reglamentē personu pārvietošanos pār robežām (Šengenas Robežu kodekss) (OV 2006, L 105, 1. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 26. jūnija Regulu (ES) Nr. 610/2013 (OV 2013, L 182, 1. lpp.) (turpmāk tekstā – "Šengenas Robežu kodekss"), 5. pantu.

2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā saistībā ar *Khadija Jafari* un *Zainab Jafari*, kas ir Afganistānas valstspiederīgās, pārsūdzētajiem *Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl* (Federālais Ārvalstnieku un patvēruma lietu birojs, Austrija) (turpmāk tekstā – "birojs") pieņemtajiem lēmumiem, ar kuriem viņu starptautiskās aizsardzības pieteikumi atzīti par nepieņemamiem, uzdots viņas izraidīt un konstatēts, ka viņu pārsūtīšana atpakaļ uz Horvātiju ir likumīga.

Atbilstošās tiesību normas

Konvencija, ar ko īsteno Šengenas nolīgumu

3 Konvencijas, ar ko īsteno 1985. gada 14. jūnija Šengenas nolīgumu starp Beniluksa Ekonomikas savienības valstu valdībām, Vācijas Federatīvās Republikas valdību un Francijas Republikas valdību par pakāpenisku kontroles atcelšanu pie kopīgām robežām, kas parakstīta Šengenā 1990. gada 19. jūnijā (OV 2000, L 239, 19. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Regulu Nr. 610/2013 (turpmāk tekstā – "Šengenas nolīguma īstenošanas konvencija"), 18. panta 1. punktā ir noteikts:

"Uzturēšanās termiņam, kas pārsniedz 90 dienas, paredzētās vīzas (ilgtermiņa vīzas) ir dalībvalsts vīzas, ko izdod kāda no dalībvalstīm saskaņā ar šīs valsts tiesību aktiem vai Savienības tiesību aktiem. Šādas vīzas izdod, izmantojot vienotu vīzu formu, kāda paredzēta [Padomes 1995. gada 29. maija Regulā (EK) Nr. 1683/95, ar ko nosaka vienotu vīzu formu (OV 1995, L 164, 1. lpp.)], vīzas tipu ailē norādot ar burtu "D". [..]"

Direktīva 2001/55/EK

4 Padomes 2001. gada 20. jūlija Direktīvas 2001/55/EK par obligātajiem standartiem, lai pārvietoto personu masveida pieplūduma gadījumā sniegtu tām pagaidu aizsardzību, un par pasākumiem, lai līdzsvarotu dalībvalstu pūliņus, uzņemot šādas personas un uzņemoties ar to saistītās sekas (OV 2001, L 212, 12. lpp.), 18. pantā ir paredzēts:

"Piemēro kritērijus un mehānismus, kas nosaka, kura dalībvalsts ir atbildīga par patvēruma pieteikuma izskatīšanu. Jo īpaši dalībvalsts, kas atbild par tāda patvēruma pieteikuma izskatīšanu, kuru iesniegusi persona, kam ir pagaidu aizsardzība saskaņā ar šo direktīvu, ir tā dalībvalsts, kura ir akceptējusi personas uzņemšanu savā teritorijā."

Šengenas Robežu kodekss

5 Šengenas Robežu kodekss ir atcelts un aizstāts ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2016. gada 9. marta Regulu (ES) 2016/399 par Savienības Kodeksu par noteikumiem, kas reglamentē personu pārvietošanos pār robežām (Šengenas Robežu kodekss) (OV 2016, L 77, 1. lpp.). Tādējādi Šengenas Robežu kodekss bija piemērojams pamatlietas faktu norises laikā.

6 Šengenas Robežu kodeksa preambulas 6., 27. un 28. apsvērums ir formulēti šādi:

"(6) Robežkontrole notiek ne tikai to dalībvalstu interesēs, pie kuru ārējām robežām tās veic, bet arī visu to dalībvalstu interesēs, kuras ir atcēlušas iekšējo robežkontroli. Robežkontrolei būtu jāpalīdz apkarot nelikumīgu imigrāciju un cilvēku tirdzniecību un novērst draudus dalībvalstu iekšējai drošībai, valsts politikai, sabiedrības veselības aizsardzībai un starptautiskām attiecībām.

[..]

(27) Šī regula attīsta Šengenas *acquis* noteikumus, ko nepiemēro Apvienotajā Karalistē [..] Tāpēc Apvienotā Karaliste nepiedalās šīs regulas pieņemšanā, un šī regula tai neuzliek saistības un nav jāpiemēro.

(28) Šī regula attīsta Šengenas *acquis* noteikumus, ko nepiemēro Īrijā [..] Tāpēc Īrija nepiedalās regulas pieņemšanā, un šī regula tai neuzliek saistības un nav jāpiemēro."

7 Šīs regulas 4. pantā "Ārējo robežu šķērsošana" bija noteikts:

"1. Ārējās robežas var šķērsot tikai robežšķērsošanas vietās un noteiktā darbalaikā. Robežšķērsošanas vietās, kas nav atvērtas visu diennakti, darbalaiks ir skaidri norādīts.

[..]

3. Neskarot [..] dalībvalstu starptautiskas aizsardzības saistības, dalībvalstis saskaņā ar saviem tiesību aktiem ievieš sodus par ārējo robežu neatļautu šķērsošanu ārpus paredzētām robežšķērsošanas vietām vai pēc to darbalaika beigām. [..]"

8 Minētā kodeksa 5. pantā "Trešo valstu valstspiederīgo ieceļošanas nosacījumi" bija paredzēts:

"1. Attiecībā uz plānotu uzturēšanos dalībvalstu teritorijā uz laiku, kas nepārsniedz 90 dienas jebkurā 180 dienu laikposmā, katru reizi ņemot vērā pēdējās uzturēšanās 180 dienu laikposmu, uz trešo valstu valstspiederīgajiem attiecas šādi ieceļošanas noteikumi:

a) viņiem ir derīgs ceļošanas dokuments, kas dod tiesības to turētājam šķērsot robežu [..]

[..]

b) viņiem ir derīga vīza, ja tā vajadzīga [..], izņemot gadījumus, ja viņiem ir derīga uzturēšanas atļauja vai derīga ilgtermiņa vīza;

c) viņi pamato iecerētās uzturēšanās mērķi un apstākļus, viņiem ir pietiekami iztikas līdzekļi gan iecerētās uzturēšanas laikam, gan lai atgrieztos izcelsmes valstī vai tranzītā dotos uz trešo valsti, kurā viņus noteikti uzņems; vai arī viņiem ir iespēja likumīgi iegūt iztikas līdzekļus;

d) viņi nav personas, par ko [Šengenas informācijas sistēmā (*SIS*)] izdots brīdinājums, lai atteiktu ieceļošanu;

e) viņus neuzskata par apdraudējumu kādas dalībvalsts politikai, iekšējai drošībai, sabiedrības veselībai vai starptautiskām attiecībām, un, jo īpaši, valstu datubāzēs par viņiem nav izdots brīdinājums, lai minēto iemeslu dēļ atteiktu ieceļošanas atļauju.

[..]

4. Atkāpjoties no 1. punkta,

a) trešo valstu valstspiederīgajiem, kas neatbilst visiem 1. punktā paredzētajiem nosacījumiem, bet kam ir kādas dalībvalsts izdota uzturēšanās atļauja vai ilgtermiņa vīza, ir atļauts tranzītā ieceļot pārējo dalībvalstu teritorijās, lai varētu nonākt dalībvalstī, kas izsniegusi uzturēšanās atļauju vai ilgtermiņa vīzu, ja vien viņi nav iekļauti tādas dalībvalsts brīdinājumu sarakstā, kuras ārējās robežas viņi ir iecerējuši šķērsot, un brīdinājumam nav pievienots norādījums atteikt ieceļošanu vai tranzītu;

b) trešo valstu valstspiederīgajiem, kuri atbilst 1. punktā, izņemot tā b) apakšpunktu, paredzētajiem nosacījumiem un kuri ierodas pie robežas, var atļaut ieceļot dalībvalstu teritorijās, ja vīzas izsniedz pie robežas [..].

[..]

c) dalībvalstis humānu apsvērumu, valsts interešu vai starptautisku saistību dēļ var atļaut savā teritorijā ieceļot trešo valstu valstspiederīgajiem, kas neatbilst vienam vai vairākiem 1. punktā paredzētajiem nosacījumiem. Ja uz konkrētu trešās valsts valstspiederīgo attiecas 1. punkta d) apakšpunktā minētais brīdinājums, dalībvalsts, kas ļauj viņam ieceļot savā teritorijā, attiecīgi informē citas dalībvalstis."

9 Tā paša kodeksa 10. panta 1. punktā bija precizēts, ka trešo valstu valstspiederīgo ceļošanas dokumentos ieceļojot un izceļojot sistemātiski iespiež spiedogus.

10 Šengenas Robežu kodeksa 12. panta 1. punktā bija precizēts:

"[..] Persona, kura ir nelegāli šķērsojusi robežu un kurai nav tiesību uzturēties attiecīgās dalībvalsts teritorijā, tiek aizturēta, un attiecībā uz šo personu tiek sāktas procedūras saskaņā ar [Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 16. decembra] Direktīvu 2008/115/EK [par kopīgiem standartiem un procedūrām dalībvalstīs attiecībā uz to trešo valstu valstspiederīgo atgriešanu, kas dalībvalstī uzturas nelikumīgi (OV 2008, L 348, 98. lpp.)]."

Direktīva 2008/115

11 Direktīvas 2008/115 (turpmāk tekstā – "Atgriešanas direktīva") 2. panta 2. punktā ir noteikts:

"Dalībvalstis var pieņemt lēmumu nepiemērot šo direktīvu attiecībā uz trešo valstu valstspiederīgajiem:

a) uz kuriem attiecas ieceļošanas atteikums saskaņā ar Šengenas Robežu kodeksa 13. pantu vai kurus kompetentās iestādes ir aizturējušas vai notvērušas saistībā ar nelikumīgu dalībvalsts ārējās (zemes, jūras vai gaisa) robežas šķērsošanu un kuri vēlāk nav ieguvuši atļauju vai tiesības palikt attiecīgajā dalībvalstī;

[..]."

12 Šīs direktīvas 3. pants "Definīcijas" ir formulēts šādi:

"Šajā direktīvā piemēro turpmāk minētās definīcijas:

[..]

2) "nelikumīga uzturēšanās" ir tāda trešās valsts valstspiederīgā atrašanās dalībvalsts teritorijā, kurš neatbilst vai vairs neatbilst ieceļošanas nosacījumiem, kas noteikti Šengenas Robežu kodeksa 5. pantā, vai arī citiem ieceļošanas, uzturēšanās vai pastāvīgas uzturēšanās nosacījumiem šajā dalībvalstī;

[..]."

Regula (EK) Nr. 810/2009

13 Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 13. jūlija Regulas (EK) Nr. 810/2009, ar ko izveido Kopienas Vīzu kodeksu (Vīzu kodekss) (OV 2009, L 243, 1. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Regulu Nr. 610/2013 (turpmāk tekstā – "Vīzu kodekss"), preambulas 36. un 37. apsvēruma formulējums ir šāds:

"(36) Šī regula papildina tos Šengenas *acquis* noteikumus, kuru īstenošanā Apvienotā Karaliste nepiedalās [..] Tādēļ Apvienotā Karaliste nepiedalās šīs regulas pieņemšanā, un Apvienotajai Karalistei šī regula nav saistoša un nav jāpiemēro.

(37) Šī regula papildina tos Šengenas *acquis* noteikumus, kuru īstenošanā Īrija nepiedalās [..] Tādēļ Īrija nepiedalās šīs regulas pieņemšanā, un Īrijai šī regula nav saistoša un nav jāpiemēro."

14 Vīzu kodeksa 1. panta 1. punktā ir noteikts:

"Ar šo regulu paredz procedūras un nosacījumus, lai izsniegtu vīzas tranzītam vai plānotām uzturēšanās reizēm dalībvalstu teritorijā uz laiku, kas nav ilgāks par 90 dienām jebkurā 180 dienu laikposmā."

15 Šī kodeksa 25. panta 1. punktā ir paredzēts:

"Vīzu ar ierobežotu teritoriālo derīgumu izsniedz izņēmuma kārtā šādos gadījumos:

a) ja attiecīgā dalībvalsts humānu apsvērumu dēļ, valsts ieinteresētības vai starptautisku saistību dēļ uzskata par vajadzīgu:
   i) atkāpties no principa, ka jābūt izpildītiem ieceļošanas nosacījumiem, kas noteikti Šengenas Robežu kodeksa 5. panta 1. punkta a), c), d) un e) apakšpunktā;

[..]."

16 Vīzu kodeksa 27.–29. pantā ir definēti noteikumi par vīzas uzlīmes aizpildīšanu, aizpildītas vīzas uzlīmes anulēšanu un vīzas uzlīmes ielīmēšanu.

17 Šī kodeksa 35. panta "Vīzu pieteikumi pie ārējām robežām" 4. punktā ir noteikts:

"Ja nav izpildīti Šengenas Robežu kodeksa 5. panta 1. punkta a), c), d) un e) apakšpunktā iekļautie nosacījumi, iestādes, kas atbildīgas par vīzas izsniegšanu pie robežas, saskaņā ar šīs regulas 25. panta 1. punkta a) apakšpunktu var izsniegt ierobežota teritoriālā derīguma vīzu tikai attiecībā uz izsniedzējas dalībvalsts teritoriju."

Dublinas III regula

18 Dublinas III regulas preambulas 25. un 41. apsvērums ir formulēti šādi:

"(25) Lai pakāpeniski izveidotu telpu bez iekšējām robežām, kurā saskaņā [ar] LESD ir garantēta personu brīva pārvietošanās, un noteiktu Savienības politikas attiecībā uz ieceļošanas un uzturēšanās nosacījumiem trešo valstu valstspiederīgajiem, tostarp kopējus pasākumus ārējo robežu pārvaldības izveidei, solidaritātes garā jāpanāk atbildības kritēriju līdzsvars.

[..]

(41) Saskaņā ar 3. pantu un 4.a panta 1. punktu Protokolā Nr. 21 par Apvienotās Karalistes un Īrijas nostāju saistībā ar brīvības, drošības un tiesiskuma telpu, kas pievienots LES un LESD, minētās dalībvalstis ir paziņojušas, ka vēlas piedalīties šīs regulas pieņemšanā un piemērošanā."

19 Šīs regulas 1. pantā ir noteikts:

"Šajā regulā ir paredzēti kritēriji un mehānismi, lai noteiktu dalībvalsti, kas ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kurš iesniegts kādā no dalībvalstīm (turpmāk "atbildīgā dalībvalsts")."

20 Minētās regulas 2. pantā ir paredzēts:

"Šajā regulā:

[..]

m) "vīza" ir dalībvalsts izdota atļauja vai lēmums, kas vajadzīgs tranzītam vai ieceļošanai minētajā dalībvalstī vai vairākās dalībvalstīs uz paredzēto uzturēšanās laiku. Vīzas veidu nosaka atbilstoši šādām definīcijām:

– "ilgtermiņa vīza" ir kādas dalībvalsts izdota atļauja vai lēmums saskaņā ar tās tiesību aktiem vai Savienības tiesību aktiem, kas vajadzīgs ieceļošanai minētajā dalībvalstī uz paredzēto uzturēšanās laiku, kurš ir ilgāks par trim mēnešiem,

– "īstermiņa vīza" ir dalībvalsts izdota atļauja vai lēmums, lai veiktu tranzītu vai lai paredzētu uzturēties vienā vai vairākās, vai visās dalībvalstīs uz laiku, kas nepārsniedz trīs mēnešus jebkurā sešu mēnešu laikposmā, sākot no pirmās ieceļošanas dienas dalībvalstu teritorijā,

– "lidostas tranzītvīza" ir vīza, kas derīga tranzītam caur vienas vai vairāku dalībvalstu lidostu starptautiskā tranzīta zonām;

[..]."

21 Šīs pašas regulas 3. panta 1. un 2. punktā ir noteikts:

"1. Dalībvalstis izskata jebkuru starptautiskās aizsardzības pieteikumu, ko kādai no šīm valstīm tās teritorijā, tostarp pie robežas vai tranzīta zonās, iesniedz trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks. Pieteikumu izskata viena dalībvalsts, kas saskaņā ar III nodaļā izklāstītajiem kritērijiem ir noteikta par atbildīgo.

2. Ja, pamatojoties uz šajā regulā uzskaitītajiem kritērijiem, nav iespējams izraudzīties atbildīgo dalībvalsti, tad par pieteikuma izskatīšanu ir atbildīga dalībvalsts, kurai pirmajai iesniegts starptautiskās aizsardzības pieteikums.

Ja nav iespējams pieteikuma iesniedzēju pārsūtīt uz dalībvalsti, kas izraudzīta par galveno atbildīgo, jo ir pamatots iemesls uzskatīt, ka pastāv sistēmiskas problēmas patvēruma procedūrā un pieteikuma iesniedzēju uzņemšanas apstākļos minētajā dalībvalstī, kā rezultātā pastāv necilvēcīgas un pazemojošas attieksmes risks Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 4. panta nozīmē, dalībvalsts, kas nosaka atbildīgo dalībvalsti, turpina izskatīt III nodaļā izklāstītos kritērijus, lai noteiktu, vai par atbildīgo var tikt izraudzīta cita dalībvalsts.

[..]"

22 Dublinas III regulas 7. panta 1. punkts ir izteikts šādā redakcijā:

"Kritērijus atbildīgās dalībvalsts noteikšanai piemēro tādā kārtībā, kādā tie izklāstīti šajā nodaļā."

23 Šīs regulas 12. panta "Uzturēšanās atļauju vai vīzu izdošana" 2.–5. punktā ir paredzēts:

"2. Ja pieteikuma iesniedzējam ir derīga vīza, par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu ir atbildīga dalībvalsts, kas izdevusi šo vīzu, ja vien šī vīza nav izdota citas dalībvalsts vārdā, izmantojot pārstāvības pasākumu, kas paredzēts [Vīzu kodeksa] 8. pantā [..]. Tādā gadījumā par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu ir atbildīga pārstāvētā dalībvalsts.

3. Ja pieteikuma iesniedzējam ir vairāk nekā viena derīga uzturēšanās atļauja vai vīza, ko izdevušas dažādas dalībvalstis, tad atbildību par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu dalībvalstis uzņemas šādā secībā:

[..]

b) dalībvalsts, kas ir izdevusi vīzu ar visvēlāko derīguma beigu termiņu, ja dažādās vīzas ir viena veida vīzas;

c) ja vīzas ir dažāda veida vīzas, – dalībvalsts, kas ir izdevusi vīzu ar visilgāko derīguma termiņu, vai, ja derīguma termiņi ir vienādi, dalībvalsts, kura ir izdevusi vīzu ar visvēlāko derīguma beigu termiņu.

4. Ja pieteikuma iesniedzējam ir tikai [..] viena vai vairākas vīzas, kuru derīguma termiņš ir beidzies pirms mazāk [kā] sešiem mēnešiem un kuras ir ļāvušas viņam faktiski ieceļot kādas dalībvalsts teritorijā, šā panta 1., 2. un 3. punktu piemēro tik ilgi, kamēr pieteikuma iesniedzējs nav atstājis dalībvalstu teritorijas.

Ja pieteikuma iesniedzējam ir [..] viena vai vairākas vīzas, kuru derīguma termiņš ir beidzies pirms vairāk nekā sešiem mēnešiem un kuras ir ļāvušas viņam faktiski ieceļot kādas dalībvalsts teritorijā, un ja pieteikuma iesniedzējs nav atstājis dalībvalstu teritorijas, atbildīga ir dalībvalsts, kurā iesniegts starptautiskās aizsardzības pieteikums.

5. Fakts, ka uzturēšanās atļauja vai vīza izdota, pamatojoties uz fiktīvu vai nelikumīgi pieņemtu identitāti vai uzrādot falsificētus, viltotus vai nederīgus dokumentus, nekavē uzlikt atbildību dalībvalstij, kas to izdevusi. Dalībvalsts, kas izdevusi uzturēšanās atļauju vai vīzu, tomēr nav atbildīga, ja tā spēj konstatēt, ka krāpšana notikusi pēc atļaujas vai vīzas izdošanas."

24 Dublinas III regulas 13. panta "Ieceļošana un/vai uzturēšanās" 1. punktā ir noteikts:

"Ja, pamatojoties uz tiešiem vai netiešiem pierādījumiem, kas aprakstīti abos šīs regulas 22. panta 3. punktā minētajos sarakstos, tostarp [Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 26. jūnija] Regulā (ES) Nr. 603/2013 par pirkstu nospiedumu salīdzināšanas sistēmas *Eurodac* izveidi, lai efektīvi piemērotu Regulu Nr. 604/2013, un par dalībvalstu tiesībaizsardzības iestāžu un Eiropola pieprasījumiem veikt salīdzināšanu ar *Eurodac* datiem tiesībaizsardzības nolūkos, un ar kuru groza Regulu (ES) Nr. 1077/2011, ar ko izveido Eiropas Aģentūru lielapjoma IT sistēmu darbības pārvaldībai brīvības, drošības un tiesiskuma telpā (OV 2013, L 180, 1. lpp.)] minēto informāciju, ir konstatēts, ka pieteikuma iesniedzējs nelikumīgi šķērsojis dalībvalsts sauszemes, jūras vai gaisa robežu, ieceļojot no trešās valsts, tad par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu ir atbildīga dalībvalsts, kurā patvēruma meklētājs šādā veidā ieceļojis. Minētā atbildība izbeidzas divpadsmit mēnešus pēc nelikumīgās robežas šķērsošanas dienas."

25 Dublinas III regulas 14. panta 1. punktā ir paredzēts:

"Ja trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks ieceļo tādas dalībvalsts teritorijā, kurā attiecībā uz viņu ir atcelta prasība par vīzas nepieciešamību, tad minētā dalībvalsts ir atbildīga par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu."

26 Šīs regulas 17. panta 1. punktā ir noteikts:

"Atkāpjoties no 3. panta 1. punkta, katra dalībvalsts var nolemt izskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu, ko tai iesniedzis trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, pat ja saskaņā ar šajā regulā noteiktajiem kritērijiem šāda izskatīšana nav attiecīgās dalībvalsts pienākums.

Dalībvalsts, kas nolemj saskaņā ar šo punktu izskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu, kļūst par atbildīgo dalībvalsti un uzņemas ar minēto atbildību saistītos pienākumus. [..]

[..]"

27 Ar Dublinas III regulas 33. pantu ir izveidots agrīnas brīdināšanas, sagatavotības un krīžu pārvarēšanas mehānisms situācijām, kurās šīs regulas piemērošana var būt apdraudēta tāpēc, ka ir pamatota iespējamība, ka kādas dalībvalsts patvēruma sistēma varētu piedzīvot īpašu noslogotību, un/vai tāpēc, ka pastāv problēmas kādas dalībvalsts patvēruma sistēmas darbībā.

28 Šīs regulas 34. pantā ir paredzēts informācijas apmaiņas starp dalībvalstīm mehānisms.

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

29 *K. Jafari* un *Z. Jafari* ar saviem bērniem pameta Afganistānu 2015. gada decembrī, tālāk ceļoja caur Irānu, Turciju, Grieķiju, Bijušo Dienvidslāvijas Maķedonijas Republiku un Serbiju. Robežu starp šo pēdējo minēto valsti un Horvātiju viņas šķērsoja 2016. gadā. Horvātijas dienesti noorganizēja viņu nokļūšanu ar autobusu līdz Slovēnijas robežai.

30 Tad *K. Jafari* un *Z. Jafari* un viņu bērni ieceļoja Slovēnijā. Slovēnijas dienesti 2016. gada 15. februārī viņām izsniedza policijas dokumentus, kuros norādīts, ka vienai no viņām ceļojuma galamērķis ir Vācija, bet otrai – Austrija. Tai pašā dienā – pēc tam, kad viņas bija ieceļojušas Austrijā, – *K. Jafari* un *Z. Jafari* par sevi un saviem bērniem šajā dalībvalstī iesniedza starptautiskās aizsardzības pieteikumus.

31 Birojs saskaņā ar Dublinas III regulas 34. pantu Slovēnijas iestādēm nosūtīja informācijas pieprasījumu, atsaukdamies uz *K. Jafari* un *Z. Jafari* izsniegtajiem policijas dokumentiem. Slovēnijas iestādes uz šo pieprasījumu sniedza atbildi, ka attiecīgās trešo valstu valstspiederīgās Slovēnijā neesot reģistrētas ne uz kāda atbilstoša pamata, lai piemērotu šo regulu, un viņas esot šķērsojušas Slovēniju, ierazdamās no Horvātijas.

32 2016. gada 16. aprīlī birojs, pamatojoties uz minētās regulas 21. pantu, lūdza Horvātijas iestādēm uzņemt *K. Jafari* un *Z. Jafari* un viņu bērnus. Horvātijas iestādes uz šo pieprasījumu neatbildēja. Ar 2016. gada 18. jūnija vēstuli birojs šīm pēdējām minētajām iestādēm norādīja, ka saskaņā ar tās pašas regulas 22. panta 7. punktu atbildība par *K. Jafari* un *Z. Jafari* un viņu bērnu iesniegto starptautiskās aizsardzības pieteikumu izskatīšanu turpmāk ir Horvātijas Republikai.

33 2016. gada 5. septembrī birojs *K. Jafari* un *Z. Jafari* iesniegtos starptautiskās aizsardzības pieteikumus atzina par nepieņemamiem, uzdeva viņas un viņu bērnus izraidīt, kā arī konstatēja, ka viņu pārsūtīšana atpakaļ uz Horvātiju ir likumīga. Šie lēmumi tika pamatoti ar to, ka attiecīgie trešo valstu valstspiederīgie ir nelikumīgi ieceļojuši Grieķijā un Horvātijā un ka viņu pārsūtīšana uz Grieķiju ir izslēgta sistēmisku trūkumu patvēruma piešķiršanas procesā šajā dalībvalstī dēļ.

34 *K. Jafari* un *Z. Jafari* šos lēmumus pārsūdzēja *Bundesverwaltungsgericht* (Federālā administratīvā tiesa, Austrija). 2016. gada 10. oktobrī šī tiesa viņu prasības noraidīja, it īpaši norādot, ka, tā kā viņām nebija vīzas, viņu ieceļošana Horvātijā esot jāuzskata par nelikumīgu no Šengenas Robežu kodeksā izvirzīto nosacījumu viedokļa un ka neesot pamata argumentācijai, kas balstītos uz faktu, ka attiecīgajām personām tika ļauts ieceļot Horvātijā, pārkāpjot šos nosacījumus.

35 *K. Jafari* un *Z. Jafari* iesniedza apelācijas sūdzības par šo spriedumu iesniedzējtiesā, tostarp uzsverot, ka viņām esot ļauts ieceļot Horvātijā, Slovēnijā un Austrijā saskaņā ar šī kodeksa 5. panta 4. punkta c) apakšpunktu.

36 Šādos apstākļos *Verwaltungsgerichtshof* (Augstākā administratīvā tiesa, Austrija) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai [Dublinas III] regulas 2. panta m) punkta un 12. un 13. panta izpratnei ir jāņem vērā citi tiesību akti, ar kuriem Dublinas III regulai ir saskares punkti, vai arī šīm tiesību normām ir jāpiešķir no tiem neatkarīga nozīme?

2) Gadījumā, ja Dublinas III regulas normas ir jāinterpretē neatkarīgi no citiem tiesību aktiem:
   a) Vai, pastāvot tādiem apstākļiem, kādi ir pamatlietas gadījumos, kam ir raksturīgi, ka tie ir notikuši laikā, kad vislielākajā mērā iesaistīto valstu iestādes saskārās ar ārkārtīgi lielu cilvēku, kas lūdza iespēju doties tranzītā caur to teritoriju, skaitu, tāda dalībvalsts faktiski pieļauta ieceļošana tās teritorijā, kuras vienīgais mērķis bija tranzīts caur tieši minēto dalībvalsti un starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniegšana citā dalībvalstī, ir jāuzskata par "vīzu" Dublinas III regulas 2. panta m) punkta un 12. panta izpratnē?

Ja atbilde uz otrā jautājuma a) punktu ir apstiprinoša:
   b) Vai attiecībā uz ieceļošanas, kuras mērķis ir tranzīts, faktisko pieļaušanu ir jāpieņem, ka izceļošanas no attiecīgās dalībvalsts brīdī "vīza" ir zaudējusi derīgumu?
   c) Vai attiecībā uz ieceļošanas, kuras mērķis ir tranzīts, faktisko pieļaušanu ir jāpieņem, ka "vīza" joprojām ir derīga, ja izceļošana no attiecīgās dalībvalsts vēl nav notikusi, vai arī, neņemot vērā nenotikušo izceļošanu, "vīza" zaudē derīgumu brīdī, kad pieteikuma iesniedzējs galīgi atsakās no sava nodoma doties uz citu dalībvalsti?
   d) Vai pieteikuma iesniedzēja atteikšanās no nodoma doties uz dalībvalsti, kas ir bijusi viņa sākotnējais ceļamērķis, ir kvalificējama kā krāpšana pēc "vīzas" izdošanas Dublinas III regulas 12. panta 5. punkta izpratnē, un līdz ar to "vīzu" izdevusī dalībvalsts nav atbildīgā dalībvalsts?

Ja atbilde uz otrā jautājuma a) punktu ir noliedzoša:
   e) Vai Dublinas III regulas 13. panta 1. punktā ietvertais formulējums "nelikumīgi šķērsojis dalībvalsts sauszemes, jūras vai gaisa robežu, ieceļojot no trešās valsts," ir jāsaprot tādējādi, ka, pastāvot minētajiem pamatlietas gadījumu īpašajiem apstākļiem, ārējās robežas nelikumīga šķērsošana ir jāuzskata par nenotikušu?

3) Gadījumā, ja Dublinas III regulas normas ir jāinterpretē, ņemot vērā citus tiesību aktus:
   a) Vai, izvērtējot, vai ir notikusi robežas "nelikumīga šķērsošana" Dublinas III regulas 13. panta 1. punkta izpratnē, uzmanība ir īpaši jāpievērš tam, vai ir izpildīti ieceļošanas nosacījumi saskaņā ar Šengenas Robežu kodeksu – it īpaši ieceļošanas datuma dēļ attiecībā uz pamatlietas gadījumiem noteicošo tā 5. pantu?

Ja atbilde uz trešā jautājuma a) punktu ir noliedzoša:
   b) Kādas Savienības tiesību normas ir īpaši jāņem vērā, izvērtējot, vai ir notikusi robežas "nelikumīga šķērsošana" Dublinas III regulas 13. panta 1. punkta izpratnē?

Ja atbilde uz trešā jautājuma a) punktu ir apstiprinoša:
   c) Vai, pastāvot tādiem apstākļiem, kādi ir pamatlietas gadījumos, kam ir raksturīgi, ka tie ir notikuši laikā, kad vislielākajā mērā iesaistīto valstu iestādes saskārās ar ārkārtīgi lielu cilvēku, kas lūdza iespēju doties tranzītā caur to teritoriju, skaitu, tāda dalībvalsts faktiski pieļauta ieceļošana tās teritorijā, nepārbaudot katra atsevišķā gadījuma apstākļus, kuras vienīgais mērķis bija tranzīts caur tieši minēto dalībvalsti un starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniegšana citā dalībvalstī, ir jāuzskata par atļauju ieceļot Šengenas Robežu kodeksa 5. panta 4. punkta c) apakšpunkta izpratnē?

Ja atbilde uz trešā jautājuma a) un c) punktu ir apstiprinoša:

d) Vai attiecībā uz atļauju ieceļot saskaņā ar Šengenas Robežu kodeksa 5. panta 4. punkta c) apakšpunktu ir jāpieņem, ka tā ir vīzai līdzvērtīga atļauja Šengenas Robežu kodeksa 5. panta 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē un līdz ar to "vīza" Dublinas III regulas 2. panta m) punkta izpratnē, un tādējādi, piemērojot tiesību normas atbildīgās dalībvalsts noteikšanai saskaņā ar Dublinas III regulu, ir jāņem vērā arī tās 12. pants?

Ja atbilde uz trešā jautājuma a), c) un d) punktu ir apstiprinoša:

e) Vai attiecībā uz ieceļošanas, kuras mērķis ir tranzīts, faktisko pieļaušanu ir jāpieņem, ka izceļošanas no attiecīgās dalībvalsts brīdī "vīza" ir zaudējusi derīgumu?

f) Vai attiecībā uz ieceļošanas, kuras mērķis ir tranzīts, faktisko pieļaušanu ir jāpieņem, ka "vīza" joprojām ir derīga, ja izceļošana no attiecīgās dalībvalsts vēl nav notikusi, vai arī, neņemot vērā nenotikušo izceļošanu, "vīza" zaudē derīgumu brīdī, kad pieteikuma iesniedzējs galīgi atsakās no sava nodoma doties uz citu dalībvalsti?

g) Vai pieteikuma iesniedzēja atteikšanās no nodoma doties uz dalībvalsti, kas ir bijusi viņa sākotnējais ceļamērķis, ir kvalificējama kā krāpšana pēc "vīzas" izdošanas Dublinas III regulas 12. panta 5. punkta izpratnē, un līdz ar to "vīzu" izdevusī dalībvalsts nav atbildīgā dalībvalsts?

Ja atbilde uz trešā jautājuma a) un c) punktu ir apstiprinoša, bet atbilde uz trešā jautājuma d) punktu ir noliedzoša:

h) Vai Dublinas III regulas 13. panta 1. punktā ietvertais formulējums "nelikumīgi šķērsojis dalībvalsts sauszemes, jūras vai gaisa robežu, ieceļojot no trešās valsts," ir jāsaprot tādējādi, ka, pastāvot minētajiem pamatlietas gadījumu īpašajiem apstākļiem, par atļauju ieceļot Šengenas Robežu kodeksa 5. panta 4. punkta c) apakšpunkta izpratnē kvalificējamā robežas šķērsošana nav jāuzskata par ārējās robežas nelikumīgu šķērsošanu?"

Tiesvedība Tiesā

37 Lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu iesniedzējtiesa lūdza piemērot Tiesas Reglamenta 105. pantā paredzēto paātrināto tiesvedību.

38 Ar 2017. gada 15. februāra rīkojumu *Jafari* (C-646/16, nav publicēts, EU:C:2017:138) Tiesas priekšsēdētājs šo pieteikumu apmierināja.

Par prejudiciālajiem jautājumiem

39 Vispirms ir jānorāda, ka – tā kā Dublinas III regulas 2. panta m) punkts un 12. un 13. pants attiecas uz politikas aspektiem, kas saistīti ar robežkontroli un imigrāciju un kas ir noregulēti dažādos Savienības tiesību aktos, – lai atbildētu uz pirmo jautājumu, atsevišķi ir jāizvērtē šo aktu nozīme šīs regulas 2. panta m) punkta un 12. panta interpretācijā, no vienas puses, un 13. panta interpretācijā, no otras puses.

Par pirmo jautājumu, otrā jautājuma a) punktu un trešā jautājuma d) punktu

40 Uzdodot pirmo jautājumu, otrā jautājuma a) punktu un trešā jautājuma d) punktu, kas ir jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Dublinas III regulas 12. pants, to lasot kopā ar šīs regulas 2. panta m) punktu un vajadzības gadījumā ar Vīzu kodeksa noteikumiem, ir jāinterpretē tādējādi, ka fakts, ka pirmās dalībvalsts dienesti, saskardamies ar ārkārtīgi liela skaita trešo valstu valstspiederīgo, kuri vēlas šķērsot šo dalībvalsti, lai starptautiskās aizsardzības pieteikumu iesniegtu citā dalībvalsti, ierašanos, ir pieļāvuši tādu valstspiederīgo ieceļošanu teritorijā, kuri neatbilst šajā pirmajā dalībvalstī principā izvirzītajiem ieceļošanas nosacījumiem, ir jākvalificē kā "vīza" šī 12. panta izpratnē.

41 It īpaši no Dublinas III regulas 3. panta 1. punkta un 7. panta 1. punkta izriet, ka par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu atbildīgā dalībvalsts principā ir tā, kas par tādu ir noteikta saskaņā ar šīs regulas III nodaļā izklāstītajiem kritērijiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 7. jūnijs, *Ghezelbash*, C-63/15, EU:C:2016:409, 42. punkts).

42 Minētās regulas 12. pantā, kas ir ietverts tās III nodaļā, ir paredzēts, ka, ja starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējam ir derīga vīza vai vīza, kuras derīguma termiņš ir beidzies, ar zināmiem nosacījumiem par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu ir atbildīga dalībvalsts, kura izdevusi šo vīzu.

43 Tās pašas regulas 2. panta m) punktā ir sniegta jēdziena "vīza" vispārīga definīcija un ir precizēts, ka vīzas veids ir nosakāms atbilstoši specifiskām ilgtermiņa vīzas, īstermiņa vīzas un lidostas tranzītvīzas definīcijām.

44 No šīs tiesību normas izriet, ka jēdziens "vīza" Dublinas III regulas izpratnē attiecas ne tikai uz īstermiņa vīzām un lidostas tranzītvīzām, kuru izsniegšanas procedūras un nosacījumi ir saskaņoti Vīzu kodeksā, bet arī uz ilgtermiņa vīzām, kuras neietilpst šī kodeksa piemērošanas jomā un var tikt izsniegtas atbilstoši valsts tiesiskajiem regulējumiem, jo šobrīd Savienības likumdevējs nav noteicis vispārējus pasākumus, pamatojoties uz LESD 79. panta 2. punkta a) apakšpunktu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 7. marts, *X* un *X*, C-638/16 PPU, EU:C:2017:173, 41. un 44. punkts).

45 Ir arī jānorāda, kā tas uzsvērts Vīzu kodeksa preambulas 36. un 37. apsvērumā un Dublinas III regulas preambulas 41. apsvērumā, ka dažām dalībvalstīm, kurām šis kodekss nav saistošs, toties ir saistoša šī regula. No tā izriet, ka īstermiņa vīzas vai tranzītvīzas, ko izsniegušas šīs dalībvalstis, neievērodamas minētajā kodeksā ietvertos noteikumus, tomēr ir uzskatāmas par "vīzām" Dublinas III regulas 2. panta m) punkta un 12. panta izpratnē.

46 Turklāt ir jānorāda, ka Savienības likumdevējs jēdzienu "vīza" šīs pēdējās minētās regulas 2. panta m) punktā ir definējis, neminēdams Vīzu kodeksu vai citus Savienības tiesību aktus, kuros īpaši regulēti vīzu jautājumi, lai arī tas tieši ir atsaucies uz dažādiem Savienības tiesību aktiem definīcijās, kas ietvertas Dublinas III regulas 2. panta a), b), d), e) vai f) punktā.

47 Šajos apstākļos, lai arī Savienības pieņemtajos tiesību aktos vīzu jomā ir kontekstuāli elementi, kas ir jāņem vērā, interpretējot Dublinas III regulas 2. panta m) punktu un 12. pantu, skaidrs ir tas, ka jēdziens "vīza" šīs regulas izpratnē nav tieši atvasināms no šiem tiesību aktiem un tas ir jāsaprot kā tāds, kas balstīts uz īpašu minētās regulas 2. panta m) punktā atrodamo definīciju, kā arī uz tās vispārējo sistēmu.

48 Šajā sakarā ir jākonstatē, ka šajā definīcijā ir precizēts, ka vīza ir "dalībvalsts izdota atļauja vai lēmums", kas "vajadzīgs tranzītam vai ieceļošanai" šajā dalībvalstī vai vairākās dalībvalstīs. Tātad no Savienības likumdevēja lietotā formulējuma izriet, pirmkārt, ka vīzas jēdzienā ir atsauce uz tiesību aktu, ko formāli pieņēmusi valsts iestāde, nevis vienkāršu pieļaušanu un ka, otrkārt, vīza nav tas pats kas ielaišana dalībvalsts teritorijā, jo vīza ir jāpieprasa, lai šo ielaišanu atļautu.

49 Šo secinājumu apstiprina dažādo vīzu kategoriju Dublinas III regulas 2. panta m) punktā nošķiršana. Proti, šīs kategorijas, kas parasti tiek identificētas, izmantojot nosaukumus uz vīzas uzlīmes, atšķiras tādējādi, ka šajā kategorijās ietilpstošās vīzas tiek pieprasītas, lai atļautu ieceļošanu valsts teritorijā dažādu veidu uzturēšanās vai tranzīta nolūkā.

50 Konteksts, kādā iekļaujas šīs regulas 12. pants, apstiprina šo analīzi. Piemēram, vīzas izsniegšana, uz kuru attiecas šis pants, līdztekus uzturēšanās atļaujas izdošanai, ir nošķirta no faktiskas ieceļošanas un uzturēšanās, par kurām ir runa minētās regulas 13. pantā. Tāpat tās pašas regulas 14. pantā minētais kritērijs, proti, ieceļošana vīzu atcelšanas gadījumā, ilustrē to, ka Savienības likumdevējs ir nošķīris ieceļošanu no pašas vīzas.

51 Šī atšķirība turklāt atbilst Savienības tiesiskā regulējuma vispārīgajai struktūrai attiecīgajās jomās. Proti, lai arī noteikumi par ielaišanu dalībvalstu teritorijās faktu norises laikā bija paredzēti Šengenas Robežu kodeksā, vīzu izdošanas nosacījumi attiecībā uz īstermiņa vīzām ir definēti atsevišķos tiesību aktos – tādos kā Vīzu kodekss.

52 Ir arī jānorāda, ka šajā tiesiskajā regulējumā definētajā ietvarā dalībvalstīm, kas tajā piedalās, vīzas ir jāizdod, izmantojot vienotu vīzu formu, kas izskatās kā uzlīme, gan attiecībā uz īstermiņa vīzām saskaņā ar Vīzu kodeksa 27.–29. pantu, gan arī ilgtermiņa vīzām saskaņā ar Šengenas nolīguma īstenošanas konvencijas 18. panta 1. punktu. Vīzas izsniegšana minētā tiesiskā regulējuma izpratnē tātad notiek citā formā, kas atšķiras no formas, kādā tiek sniegta atļauja ieceļot, – saskaņā ar Šengenas Robežu kodeksa 10. panta 1. punktu ceļošanas dokumentā iespiežot spiedogu.

53 Ņemot vērā visus šos apstākļus, ir jāsecina, ka ielaišana dalībvalsts teritorijā, ko attiecīgā gadījumā ir pieļāvuši attiecīgās dalībvalsts dienesti, nav tas pats kas "vīza" Dublinas III regulas 12. panta, to lasot kopā ar šīs regulas 2. panta m) punktu, izpratnē.

54 Fakts, ka ielaišana attiecīgajā dalībvalstī norisinājās situācijā, kad ieradās ārkārtīgi liels skaits trešo valstu valstspiederīgo, kuri vēlējās saņemt starptautisko aizsardzību, šo secinājumu nemaina.

55 Pirmkārt, nekur Dublinas III regulā nav minēts, ka jēdziens "vīza" šādā situācijā būtu jātulko citādi.

56 Otrkārt, jāsecina, ka, lai gan Savienības likumdevējs ir paredzējis, ka akti saistībā ar ielaišanu teritorijā un vīzu izdošanu varētu tikt balstīti uz humāniem apsvērumiem, šai sakarā tas ir paredzējis skaidru nošķirumu starp šo divu veidu aktiem.

57 Tādējādi tas skaidri ir nošķiris Šengenas Robežu kodeksa 5. panta 4. punkta c) apakšpunktā paredzēto iespēju atļaut ieceļošanu teritorijā humānu apsvērumu dēļ no iespējas to pašu iemeslu dēļ izdot vīzu ar ierobežotu teritoriālo derīgumu, kas paredzēta Vīzu kodeksa 25. panta 1. punkta a) apakšpunktā. Kaut arī ir taisnība, ka šī kodeksa 35. panta 4. punktā ir pieļauts ar zināmiem nosacījumiem šādu vīzu izdot pie robežas, šādā gadījumā ieceļošana teritorijā ir jāatļauj, pamatojoties uz Šengenas Robežu kodeksa 5. panta 4. punkta b) apakšpunktu, nevis šī kodeksa 5. panta 4. punkta c) apakšpunktu. Šai gadījumā nav apstrīdēts, ka minētā kodeksa 5. panta 4. punkta b) apakšpunkts nav piemērojams.

58 No visiem iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka uz pirmo jautājumu, otrā jautājuma a) punktu un trešā jautājuma d) punktu ir jāatbild, ka Dublinas III regulas 12. pants, to lasot kopā ar šīs regulas 2. panta m) punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka fakts, ka pirmās dalībvalsts dienesti, saskardamies ar ārkārtīgi liela skaita trešo valstu valstspiederīgo, kuri vēlas šķērsot šo dalībvalsti, lai starptautiskās aizsardzības pieteikumu iesniegtu citā dalībvalsti, ierašanos, ir pieļāvuši tādu valstspiederīgo ieceļošanu teritorijā, kuri neatbilst šajā pirmajā dalībvalstī principā izvirzītajiem ieceļošanas nosacījumiem, nav kvalificējams kā "vīza" šī 12. panta izpratnē.

Par pirmo jautājumu, otrā jautājuma e) punktu un trešā jautājuma a), b), c) un h) punktu

59 Uzdodot pirmo jautājumu, otrā jautājuma e) punktu un trešā jautājuma a), b), c) un h) punktu, kuri ir jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Dublinas III regulas 13. panta 1. punkts, to attiecīgajā gadījumā lasot kopā ar Šengenas Robežu kodeksu un Atgriešanas direktīvu, ir jāinterpretē tādējādi, ka trešās valsts valstspiederīgais, kura ieceļošanu pirmās dalībvalsts dienesti ir pieļāvuši, saskardamies ar ārkārtīgi liela skaita trešo valstu valstspiederīgo, kuri vēlas šķērsot šo dalībvalsti, lai starptautiskās aizsardzības pieteikumu iesniegtu citā dalībvalsti, ierašanos, lai gan nav ievēroti šajā pirmajā dalībvalstī principā izvirzītie ieceļošanas nosacījumi, ir uzskatāms par tādu, kurš ir "nelikumīgi šķērsojis" pirmās dalībvalsts robežu šīs tiesību normas izpratnē.

60 Dublinas III regulas 13. panta 1. punktā, kas ir ietverts tās III nodaļā "Kritēriji atbildīgās dalībvalsts noteikšanai", ir tostarp paredzēts, ka, ja starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējs ir nelikumīgi šķērsojis dalībvalsts robežu, ieceļojot no trešās valsts, šī dalībvalsts ir atbildīga par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu.

61 Jēdziens dalībvalsts robežas "nelikumīga šķērsošana" šajā regulā nav definēts.

62 Šāda definīcija nav arī atrodama citos Savienības tiesību aktos par robežkontroli vai imigrāciju, kas bija spēkā faktu pamatlietā norises laikā.

63 Runājot īpaši par iesniedzējtiesas minētajiem tiesību aktiem, pirmkārt, jānorāda, ka Atgriešanas direktīvas 3. pantā 2. punktā ir definēts tikai "nelikumīgas uzturēšanās" jēdziens, kas nav jājauc ar "nelikumīgas ieceļošanas" jēdzienu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 7. jūnijs, *Affum*, C-47/15, EU:C:2016:408, 60. punkts).

64 Tāpat jēdziens dalībvalsts robežas "nelikumīga šķērsošana" nevar tikt pielīdzināts "nelikumīgas uzturēšanās" jēdzienam.

65 Turklāt, lai gan Atgriešanas direktīvas 2. panta 2. punktā ir minēti trešo valstu valstspiederīgie, kas aizturēti vai notverti saistībā ar nelikumīgu dalībvalsts ārējās robežas šķērsošanu, tajā nav nekādas norādes par šī jēdziena precīzu tvērumu.

66 Otrkārt, – kā to savu secinājumu 127. punktā ir norādījusi ģenerāladvokāte – Šengenas Robežu kodeksā arī nav definēts dalībvalsts robežas "nelikumīgas šķērsošanas" jēdziens.

67 Lai gan tā 4. panta 3. punktā ir paredzēts ieviest sodus, ja ārējā robeža neatļauti tiek šķērsota ārpus paredzētām robežšķērsošanas vietām vai pēc to darbalaika beigām, runa ir par pavisam īpašu gadījumu, kas neattiecas uz visiem nelikumīgas robežas šķērsošanas gadījumiem.

68 Tāpat, lai gan Šengenas Robežu kodeksa 12. panta 1. punkta otrajā teikumā ir ietverts noteikums, kas piemērojams "personai, kura ir nelegāli šķērsojusi robežu", tajā nav nekādu precizējumu par jēdziena "nelegāla šķērsošana" definīciju un, it īpaši, nav precizēts, vai tāda ir konstatējama, ja tiek pārkāpti šī kodeksa 4. pantā paredzētie noteikumi par ārējo robežu šķērsošanu, tā 5. pantā paredzētie noteikumi, kuros definēti ieceļošanas nosacījumi, vai arī noteikumi par ārējo robežu kontroli, par ko ir runa minētā kodeksa I sadaļas II nodaļā.

69 Turklāt jēdziens robežas "nelikumīga šķērsošana" ir izmantots Dublinas III regulas 13. panta 1. punktā saistībā ar īpašu šīs regulas jautājumu, proti, tās dalībvalsts noteikšanu, kas ir atbildīga par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu. Taču šādam jautājumam nav nekāda sakara ar Šengenas Robežu kodeksa 12. panta 1. punkta otro teikumu, jo tā mērķis ir precizēt saikni starp robežu uzraudzību un Atgriešanas direktīvā paredzēto atgriešanās procedūru īstenošanu.

70 Ir arī jānorāda, kā tas precizēts Šengenas Robežu kodeksa preambulas 27. un 28. apsvērumā un Dublinas III regulas preambulas 41. apsvērumā, ka dažām dalībvalstīm, kurām šis kodekss nav saistošs, toties ir saistoša šī regula. No tā izriet, ka šo dalībvalstu robežu šķērsošana vajadzības gadījumā ir jākvalificē kā "likumīga" vai "nelikumīga" Dublinas III regulas 13. panta 1. punkta izpratnē, kaut arī ieceļošanu minēto dalībvalstu teritorijā neregulē noteikumi par robežu šķērsošanu un ieceļošanu, kas ieviesti ar Šengenas Robežu kodeksu.

71 Visbeidzot, ir jākonstatē, ka Savienības likumdevējs ir izvēlējies Dublinas III regulas 13. panta 1. punktā neminēt Atgriešanas direktīvu vai Šengenas Robežu kodeksu, tajā pašā laikā skaidri atsaukdamies uz Regulu Nr. 603/2013.

72 Šajos apstākļos, lai arī Savienības pieņemtajos tiesību aktos robežkontroles un imigrācijas jomā ir kontekstuāli elementi, kas ir jāņem vērā, interpretējot Dublinas III regulas 13. panta 1. punktu, skaidrs ir tas, ka dalībvalsts robežas "nelikumīgas šķērsošanas" jēdziena tvērums šīs regulas izpratnē principā nevar tikt tieši izsecināts no šiem tiesību aktiem.

73 Līdz ar to, tā kā minētajā regulā šīs jēdziens nav definēts, saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru šī jēdziena nozīme un tvērums ir jānosaka atbilstoši izmantotā formulējuma ierastajai nozīmei, ievērojot kontekstu, kādā tie tiek izmantoti, un tiesiskā regulējuma, kura daļu tie veido, mērķus (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 30. janvāris, *Diakité*, C-285/12, EU:C:2014:39, 27. punkts un tajā minētā judikatūra).

74 Ņemot vērā robežas "nelikumīgas šķērsošanas" jēdziena ierasto nozīmi, jāuzskata, ka robežas šķērsošana, neievērojot attiecīgajā dalībvalstī piemērojamajā tiesiskajā regulējumā izvirzītos nosacījumus, noteikti būtu jāuzskata par "nelikumīgu" Dublinas III regulas 13. panta 1. punkta izpratnē.

75 No tā izriet, ka gadījumā, kad šķērsotā robeža ir tās dalībvalsts robeža, kurai ir saistošs Šengenas Robežu kodekss, robežas šķērsošanas nelikumīgums ir jāvērtē, it īpaši ņemot vērā ar šo kodeksu ieviestos noteikumus.

76 Šādi tas ir pamatlietā aplūkotajā gadījumā, jo, izņemot Šengenas Robežu kodeksa 1. panta pirmo teikumu, 5. panta 4. punkta a) apakšpunktu, III sadaļu un šī kodeksa II sadaļas un tā pielikumu noteikumus, kuros ir atsauce uz Šengenas informācijas sistēmu, minētā kodeksa noteikumi ir piemērojami Horvātijas Republikai saskaņā ar 4. panta 1. un 2. punktu Aktā par Horvātijas Republikas pievienošanās nosacījumiem un pielāgojumiem Līgumā par Eiropas Savienību, Līgumā par Eiropas Savienības darbību un Eiropas Atomenerģijas kopienas dibināšanas līgumā (OV 2012, L 112, 21. lpp.), tos lasot kopsakarā ar tā II pielikuma 8. punktu.

77 Tomēr šī sprieduma 74. punktā izdarītais secinājums nevar būt pietiekams, lai pilnībā definētu "nelikumīgas šķērsošanas" jēdzienu Dublinas III regulas 13. panta 1. punkta izpratnē.

78 Ir jāņem vērā, ka ar tiesiskajiem regulējumiem, kas attiecas uz ārējo robežu šķērsošanu, kompetentajām valstu iestādēm var tikt paredzēta iespēja, atsaucoties uz humāniem apsvērumiem, atkāpties no ieceļošanas nosacījumiem, kas principā trešo valstu valstspiederīgajiem tiek izvirzīti, lai nodrošinātu to turpmākas uzturēšanās dalībvalstīs likumību.

79 Šāda veida iespēja it īpaši ir paredzēta Šengenas Robežu kodeksa 5. panta 4. punkta c) apakšpunktā, saskaņā ar kuru dalībvalstīm, uz kurām šis kodekss attiecas, atkāpes kārtā ir tiesības humānu apsvērumu, valsts interešu vai starptautisku saistību dēļ atļaut ieceļot trešo valstu valstspiederīgajiem, kuri neatbilst vienam vai vairākiem ieceļošanas nosacījumiem, kas principā šiem valstspiederīgajiem tiek izvirzīti, ieceļot to teritorijā.

80 Tomēr vispirms ir jānorāda, ka Šengenas Robežu kodeksa 5. panta 4. punkta c) apakšpunktā, atšķirībā no šī kodeksa 5. panta 4. punkta b) apakšpunkta, ir precizēts, ka šāda atļauja ir spēkā tikai attiecīgās dalībvalsts teritorijā, nevis visu "dalībvalstu" teritorijās. Līdz ar to ar pirmo minēto tiesību normu netiek legalizēta tāda trešās valsts valstspiederīgā veiktā robežas šķērsošana, kuru dalībvalsts iestādes ir ielaidušas tikai tādēļ, lai ļautu šim valstspiederīgajam šķērsot šo dalībvalsti un doties uz citu dalībvalsti, lai tur iesniegtu starptautiskās aizsardzības pieteikumu.

81 Tālāk, katrā ziņā ņemot vērā uz pirmo jautājumu, otrā jautājuma a) punktu un trešā jautājuma d) punktu sniegto atbildi, tādas iespējas izmantošana, kas paredzēta Šengenas Robežu kodeksa 5. panta 4. punkta c) apakšpunktā, nevar tikt pielīdzināta vīzas izsniegšanai Dublinas III regulas 12. panta izpratnē.

82 Tāpat, tā kā šādas iespējas izmantošana nekādi neietekmē iespējamo pienākumu attiecīgajam trešās valsts valstspiederīgajam saņemt vīzu, šādos apstākļos atļautā ieceļošana nav uzskatāma par ieceļošanu dalībvalstī, kurā attiecībā uz viņu ir atcelta prasība par vīzas nepieciešamību šīs regulas 14. panta izpratnē.

83 Tādējādi atzīt, ka trešās valsts valstspiederīgā ieceļošana, ko dalībvalsts, atsaucoties uz humāniem apsvērumiem, atļāvusi, atkāpjoties no ieceļošanas nosacījumiem, kas principā tiek izvirzīti trešās valsts valstspiederīgajiem, nav nelikumīga šīs dalībvalsts robežas šķērsošana Dublinas III regulas 13. panta 1. punkta izpratnē, nozīmētu, ka minētā dalībvalsts, izmantojot šādu iespēju, nav atbildīga par starptautiskās aizsardzības pieteikuma, ko šis valstspiederīgais ir iesniedzis citā dalībvalstī, izskatīšanu.

84 Taču šāds secinājums nebūtu saderīgs ar šīs regulas vispārējo sistēmu un mērķiem.

85 Dublinas III regulas preambulas 25. apsvērumā it īpaši ir norādīts uz tiešu saikni starp atbildības kritērijiem, kas radīti solidaritātes garā, un kopējiem pasākumiem ārējo robežu pārvaldības izveidei, kas tiek īstenoti – kā atgādināts Šengenas Robežu kodeksa preambulas 6. apsvērumā – ne tikai to dalībvalstu interesēs, pie kuru ārējām robežām tiek veiktas kontroles, bet arī visu to dalībvalstu interesēs, kuras ir atcēlušas iekšējo robežkontroli.

86 Šādā kontekstā no Dublinas III regulas 12. un 14. panta sakarības izriet, ka šie panti principā aptver visus nelikumīgas ieceļošanas dalībvalstu teritorijā gadījumus, jo trešās valsts valstspiederīgā likumīga ieceļošana šajā teritorijā parasti ir balstīta uz vīzu vai uzturēšanas atļauju vai arī pamatota ar izņēmumu no pienākuma saņemt vīzu.

87 Dažādu šajos pantos, kā arī šīs regulas 13. pantā minēto kritēriju piemērošanai parasti būtu jāļauj atbildību par starptautiskās aizsardzības pieteikuma, ko, iespējams, ir iesniedzis trešās valsts valstspiederīgais, izskatīšanu noteikt tai dalībvalstij, kuras dēļ šis valstspiederīgais ir ieceļojis vai uzturējies dalībvalstu teritorijā.

88 Šai sakarā var norādīt, ka šī ideja skaidri ir minēta Komisijas 2008. gada 3. decembra priekšlikuma [COM(2008) 820, galīgā redakcija], kā rezultātā tika pieņemta Dublinas III regula, paskaidrojuma rakstā, kurā šai sakarā ir pārņemts tas, kas jau bija izklāstīts paskaidrojuma rakstā Komisijas priekšlikumam [COM(2001) 447, galīgā redakcija], kā rezultātā tika pieņemta Padomes 2003. gada 18. februāra Regula (EK) Nr. 343/2003, ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts pilsoņa patvēruma pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm (OV 2003, L 50, 1. lpp.). Šajā pēdējā minētajā paskaidrojuma rakstā bija arī precizēts, ka ar šo regulu ieviestie kritēriji, kuru starpā bija arī dalībvalsts robežas nelikumīga šķērsošana, it īpaši balstās uz ideju, ka ikviena dalībvalsts attiecībā pret visām pārējām dalībvalstīm ir atbildīga par savu rīcību saistībā ar trešo valstu valstspiederīgo ieceļošanu un uzturēšanos un tai ir jāuzņemas no tā izrietošās sekas solidaritātes un lojālas sadarbības garā.

89 Ņemot vērā šos elementus, Dublinas III regulas 12.–14. pantā minētie kritēriji, neapšaubot šīs regulas sistēmu, nevar tikt interpretēti tādējādi, ka no atbildības tiek atbrīvota dalībvalsts, kura, atsaukdamās uz humāniem apsvērumiem, nolemj atļaut savā teritorijā ieceļot trešās valsts valstspiederīgajiem, kuriem nav vīzas un uz kuriem neattiecas atbrīvojums no pienākuma saņemt vīzu.

90 Turklāt fakts, kā tas ir šajā gadījumā, ka attiecīgais trešās valsts valstspiederīgais dalībvalstu teritorijā ir ieceļojis kompetentu dienestu uzraudzībā, nekādi neizvairīdamies no robežkontroles, nav noteicošais minētās regulas 13. panta 1. punkta piemērošanā.

91 Proti, Dublinas III regulas 12.–14. pantā minēto atbildības kritēriju mērķis ir nevis sodīt trešās valsts valstspiederīgā nelikumīgu rīcību, bet gan noteikt atbildīgo dalībvalsti, ņemot vērā šīs dalībvalsts lomu šī valstspiederīgā atrašanās dalībvalstu teritorijā kontekstā.

92 No tā izriet, ka trešās valsts valstspiederīgais, kam ļauts ieceļot pirmās dalībvalsts teritorijā, lai gan viņš neatbilst šajā dalībvalstī principā izvirzītajiem ieceļošanas nosacījumiem, ar nolūku šķērsojot doties uz citu dalībvalsti, lai tur iesniegtu starptautiskās aizsardzības pieteikumu, ir uzskatāms par tādu, kurš ir "nelikumīgi šķērsojis" šīs pirmās dalībvalsts robežu Dublinas III regulas 13. panta 1. punkta izpratnē, – neatkarīgi no tā, vai šī robežšķērsošana ir pieļauta vai atļauta, pārkāpjot piemērojamās normas, vai arī tā ir atļauta, atsaucoties uz humāniem apsvērumiem un šādi atkāpjoties no ieceļošanas nosacījumiem, kas principā ir izvirzīti trešo valstu valstspiederīgajiem.

93 Tas, ka robežšķērsošana norisinājās situācijā, kad ieradās ārkārtīgi liels skaits trešo valstu valstspiederīgo, kuri vēlas saņemt starptautisko aizsardzību, nav uzskatāms par apstākli, kas varētu ietekmēt Dublinas III regulas 13. panta 1. punkta interpretāciju vai piemērošanu.

94 Proti, ir jānorāda, pirmkārt, ka Savienības likumdevējs ir ņēmis vērā šādas situācijas rašanās risku un tādējādi dalībvalstu rīcībā nodevis instrumentus, ar kuru palīdzību var adekvāti šādā situācijā rīkoties, tomēr neparedzot, ka šādā gadījumā būtu piemērojams kāds īpašs režīms atbildīgās dalībvalsts noteikšanai.

95 Piemēram, ar Dublinas III regulas 33. pantu ir izveidots agrīnas brīdināšanas, sagatavotības un krīžu pārvarēšanas mehānisms tādu preventīvu darbību veikšanai, kuru mērķis it īpaši ir izvairīties no tā, ka šīs regulas piemērošana varētu būt apdraudēta tāpēc, ka kādas dalībvalsts patvēruma sistēma varētu piedzīvot īpašu noslogotību.

96 Paralēli – minētās regulas 3. panta 1. punktā tajā pašā regulā definēto procedūru ir paredzēts piemērot ikvienam starptautiskās aizsardzības pieteikumam, ko kādā no dalībvalstu teritorijām ir iesniedzis trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, neizslēdzot pieteikumus, kas tiktu iesniegti situācijā, kurai raksturīga ārkārtīgi liela skaita trešo valstu valstspiederīgo, kuri vēlas saņemt starptautisko aizsardzību, ierašanās.

97 Otrkārt, šāda veida situācijas īpaši ir noregulētas Direktīvā 2001/55, kuras 18. pantā ir minēts, ka pārvietojošos personu masveida pieplūduma gadījumā ir piemērojami atbildīgās dalībvalsts noteikšanas kritēriji un mehānismi.

98 Treškārt, ar LESD 78. panta 3. punktu Eiropas Savienības Padomei pēc Eiropas Komisijas priekšlikuma, iepriekš apspriežoties ar Eiropas Parlamentu, ir ļauts noteikt pagaidu pasākumus vienas vai vairāku dalībvalstu labā, ja tās saskaras ar ārkārtas situāciju, ko raksturo pēkšņs trešo valstu valstspiederīgo pieplūdums.

99 Piemēram, Padome, pamatojoties uz LESD 78. panta 3. punktu, ir pieņēmusi 2015. gada 14. septembra Lēmumu (ES) 2015/1523, ar ko nosaka pagaidu pasākumus starptautiskās aizsardzības jomā Itālijas un Grieķijas labā (OV 2015, L 239, 146. lpp.), un 2015. gada 22. septembra Lēmumu (ES) 2015/1601, ar ko nosaka pagaidu pasākumus starptautiskās aizsardzības jomā Itālijas un Grieķijas labā (OV 2015, L 248, 80. lpp.).

100 Ceturtkārt, neatkarīgi no šādu pasākumu pieņemšanas ārkārtīgi liela skaita trešo valstu valstspiederīgo, kuri vēlas saņemt starptautisko aizsardzību, uzņemšanu dalībvalstī var atvieglot arī tas, ka citas dalībvalstis, vienpusēji vai solidāri sadarbodamās ar attiecīgo dalībvalsti, saskaņā ar LESD 80. pantu, kas ir Dublinas III regulas pamatā, izmanto šīs regulas 17. panta 1. punktā paredzēto iespēju izlemt izskatīt tai iesniegtos starptautiskās aizsardzības pieteikumus, pat ja šāda izskatīšana nav šo valstu pienākums atbilstoši šajā regulā noteiktajiem kritērijiem.

101 Katrā ziņā ir jāatgādina, ka, piemērojot tās pašas regulas 3. panta 2. punkta otro daļu un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 4. pantu, personas, kas lūdz starptautisku aizsardzību, nosūtīšana uz atbildīgo dalībvalsti nedrīkst notikt, ja šī nosūtīšana rada reālu risku, ka attiecīgā persona tiks pakļauta necilvēciskai vai pazemojošai attieksmei šī 4. panta izpratnē (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada

16. februāris, *C. K.* u.c., C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, 65. punkts). Tādējādi nosūtīšana nevarētu notikt, ja pēc ārkārtīgi liela skaita trešo valstu valstspiederīgo, kuri vēlas saņemt starptautisko aizsardzību, ierašanās šāds risks būtu bijis atbildīgajā dalībvalstī.

102 No visiem iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka uz pirmo jautājumu, otrā jautājuma e) punktu un trešā jautājuma a) līdz c) un h) punktu ir jāatbild, ka Dublinas III regulas 13. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka trešās valsts valstspiederīgais, kura ieceļošanu pirmās dalībvalsts dienesti ir pieļāvuši, saskardamies ar ārkārtīgi liela skaita trešo valstu valstspiederīgo, kuri vēlas šķērsot šo dalībvalsti, lai starptautiskās aizsardzības pieteikumu iesniegtu citā dalībvalsti, ierašanos, lai gan nav ievēroti šajā pirmajā dalībvalstī principā izvirzītie ieceļošanas nosacījumi, ir uzskatāms par tādu, kurš ir "nelikumīgi šķērsojis" pirmās dalībvalsts robežu šīs tiesību normas izpratnē.

Par otrā jautājuma b) līdz d) punktu un trešā jautājuma e) līdz g) punktu

103 Ņemot vērā uz pārējiem jautājumiem sniegtās atbildes, nedz uz otrā jautājuma b) līdz d) punktu, nedz trešā jautājuma e) līdz g) punktu nav jāatbild.

Par tiesāšanās izdevumiem

104 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

1) **Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 26. jūnija Regula (ES) Nr. 604/2013, ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm, 12. pants, to lasot kopā ar šīs regulas 2. panta m) punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka fakts, ka pirmās dalībvalsts dienesti, saskardamies ar ārkārtīgi liela skaita ieceļojošo trešo valstu valstspiederīgo, kuri vēlas šķērsot šo dalībvalsti, lai starptautiskās aizsardzības pieteikumu iesniegtu citā dalībvalsti, ierašanos, ir pieļāvuši tādu valstspiederīgo ieceļošanu teritorijā, kuri neatbilst šajā pirmajā dalībvalstī principā izvirzītajiem ieceļošanas nosacījumiem, nav kvalificējams kā "vīza" šī 12. panta izpratnē;**

2) **Regulas Nr. 604/2013 13. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka trešās valsts valstspiederīgais, kura ieceļošanu pirmās dalībvalsts dienesti ir pieļāvuši, saskardamies ar ārkārtīgi liela skaita trešo valstu valstspiederīgo, kuri vēlas šķērsot šo dalībvalsti, lai starptautiskās aizsardzības pieteikumu iesniegtu citā dalībvalsti, ierašanos, lai gan nav ievēroti šajā pirmajā dalībvalstī principā izvirzītie ieceļošanas nosacījumi, ir uzskatāms par tādu, kurš ir "nelikumīgi šķērsojis" pirmās dalībvalsts robežu šīs tiesību normas izpratnē.**

[Paraksti]